

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: JUDr. A. J., narozený dne XXX
bytem XXX

proti
žalovanému: Český úřad zeměměřičský a katastrální
sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, 182 14 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2016, č. j. ČÚZK-00930-4/2016-12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního (dále jen „odvolací orgán“ či „předseda žalovaného“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení vydané ředitelem Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „služební orgán“) o poskytnutí služebního volna podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 135/2015 Sb. (dále jen „nařízení vlády“) na den 17. 12. 2015, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. V podané žalobě nejprve žalobce uvedl, že dne 3. 12. 2015 jako státní zaměstnanec požádal služební orgán o poskytnutí služebního volna podle ustanovení § 1 nařízení vlády, bod 4 c) přílohy - zařízení osobních záležitostí na den 17. 12. 2015.
3. Přípisem ze dne 7. 12. 2015 byl žalobce vyzván služebním orgánem podle ustanovení § 45 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aby žádost doplnil s uvedením, že v případě nedoplnění žádosti ve lhůtě 3 pracovních dnů od doručení výzvy bude řízení o žádosti zastaveno.
4. Usnesením ze dne 17. 12. 2015 služební orgán řízení o žádosti zastavil z důvodu neodstranění požadovaných náležitostí.
5. Dne 29. 12. 2015 podal žalobce proti usnesení o zastavení řízení odvolání spojené s podnětem k prohlášení nicotnosti. Žalobce namítal, že služební orgán nebyl oprávněn vést správní řízení o poskytnutí tohoto služebního volna. Upozornil rovněž na to, že požadavek na doplnění žádosti o uvedené náležitosti nemá oporu v žádné zákonné, podzákonné ani služební normě.
6. Dne 15. 4. 2016 předseda žalovaného odvolání zamítl a usnesení služebního orgánu o zastavení řízení potvrdil. Současně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neshledal důvody k zahájení řízení o prohlášení nicotnosti usnesení.
7. Žalobce namítá, že rozhodnutí obou správních orgánů jsou nicotná a nezákonná.
8. Nicotnost napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu dovozuje žalobce ze skutečnosti, že odvolací orgán „potvrdil“ nicotné usnesení služebního orgánu, který o žádosti žalobce rozhodoval ve správním řízení, čímž bylo dle žalobce porušeno jeho veřejné subjektivní právo, aby věc byla vyřízena po procesní stránce adekvátním způsobem. Žalobce nesouhlasí s odvolacím orgánem, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní řízení je vedeno i ve věcech služby neuvedených v ust. § 159 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSS“ či „zákon o státní službě“), pokud je u nich splněna podmínka, že se v souladu s ustanovením § 9 správního řádu jedná o věci služby, v nichž je rozhodováno o právech nebo povinnostech konkrétního státního zaměstnance, a současně ZSS v ust. § 159 odst. 2 v souladu s ust. § 1 odst. 2 správního řádu výslovně nevyloučí aplikovatelnost ustanovení správního řádu o správním řízení. Podle předsedy žalovaného správního orgánu tak služební orgán postupoval v souladu s právními předpisy, když o žádosti rozhodoval ve správním řízení.
9. Nezákonnost napadeného rozhodnutí vyplývá dle žalobce ze skutečnosti, že odvolací orgán porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění rozhodnutí se řádně nevypořádal s jeho námitkami.
10. K odvolací námitce, že použití ustanovení správního řádu o správním řízení není možné dovodit z ust. § 9 správního řádu, neboť v této věci není možné vydat individuální správní akt s konstitutivními ani deklaratorními účinky, odvolací orgán na str. 4 rozhodnutí uvedl pouze, že „...v těchto případech je nepochybně rozhodováno o právech a povinnostech jmenovitě určené osoby, konkrétního státního zaměstnance...“ Žalobce namítá, že z uvedeného není vůbec zřejmé, o jakých konkrétních právech a povinnostech by se mělo rozhodovat, jaké účinky by podle mínění odvolacího orgánu měl v těchto věcech vydávaný individuální správní akt mít (zda konstitutivní či deklaratorní).
11. Žalobce připouští, že odvolací orgán na str. 9 rozhodnutí dále uvedl, že „služební orgán posuzuje, zda jde o překážku ve službě, a zda tak státnímu zaměstnanci vzniká právo na

poskytnutí překážky“, současně však upozorňuje, že pokud odvolací orgán chtěl vyjádřit, že je třeba posoudit, zda v konkrétním případě překážka skutečně nastala, nerozhodovalo by se o právech a povinnostech státního zaměstnance, ale pouze by se zjišťovalo, zda nastala či nenastala nějaká právní skutečnost. Žalobce uvádí, že pokud není účelem postupu služebního orgánu přímo rozhodnutí o právech a povinnostech státního zaměstnance, nemohou být ani splněny podmínky správního řízení podle ust. § 9 správního řádu a zjišťování překážky by mělo probíhat mimo správní řízení. Jestliže chtěl odvolací orgán sdělit, že vždy je třeba posoudit, zda zamýšlenou činnost státního zaměstnance lze považovat za „zařízení osobních záležitostí“ ve smyslu nařízení vlády, žalobce tvrdí, že služební orgán nerozhoduje o právech a povinnostech státního zaměstnance, ale jde pouze o výklad neurčitého právního pojmu, a to pro účely posouzení, zda nastala překážka ve službě. Žalobce dále uvádí, že pokud nastane překážka, právo na poskytnutí služebního volna vzniká přímo z nařízení vlády. Pokud by služební orgán chtěl i v této věci rozhodovat, činil by si tak nárok na posouzení, jestli je nařízení vlády vůbec účinné. Jediné, v čem služební orgán může „rozhodnout“, je dle žalobce, zda překážka vůbec nastala.

12. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonným i z důvodu, že odvolací orgán se nevypořádal s odvolací námitkou, dle které není zřejmé, o kterou zákonnou, podzákonnou či služební normu služební orgán opírá požadavek na doplnění žádosti.
13. K požadavku služebního orgánu ke sdělení, že se jedná o takovou překážku v práci, která nemůže být vykonána mimo služební dobu, odvolací orgán pouze citoval z odůvodnění nařízení vlády: *„Může se jednat zejména o zařízení důležitých osobních, rodinných nebo majetkových záležitostí, které nelze vyřídit mimo dobu aktivního výkonu služby.“* Žalobce namítá, že odůvodnění nařízení vlády jednak není normativním textem, jednak z něj ani nevyplývá, že by bylo úmyslem vlády pokrýt právě jen ty případy, kdy osobní záležitosti nelze vyřídit mimo dobu aktivního výkonu služby (použití částice „zejména“ pouze znamená, že případy, kdy důležité osobní záležitosti nebude možné vyřídit mimo služební dobu, budou typické, nevylučuje však uplatnění překážky ani v jiných případech).
14. K požadavku služebního orgánu k uvedení, jakým způsobem a zda vůbec budou zajištěny činnosti vyplývající z náplně práce, se odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí vůbec nezmiňuje. Žalobci se jeví nepřijatelné, že by při aplikaci nařízení vlády státní zaměstnanec, na jehož straně je překážka, za sebe sám zajišťoval náhradu nebo jinak zabezpečil plynulý výkon činnosti vyplývající z jeho náplně práce.
15. K požadavku služebního orgánu na prohlášení o informovaném souhlasu přímého nadřízeného se odvolací orgán vůbec nezmiňuje. Žalobci není zřejmý dopad neudělení souhlasu, jak by mohlo zrušit nebo změnit účinky nařízení vlády, tj. právního předpisu.
16. K požadavku služebního orgánu na doplnění žádosti o *„doklad, ze kterého bude patrný důvod čerpání volna“* odvolací orgán uvádí, že se opírá o ustanovení § 206 zákoníku práce, které zaměstnanci ukládá pouze obecnou povinnost prokázat překážku zaměstnavateli, konkrétní formu prokazování však nestanoví. K odvolací námitce, že zmíněné ustanovení neznámá, že by se specifická překážka ve službě podle bodu 4 písm. c) přílohy nařízení vlády musela prokazovat výhradně předložením nějakého dokladu, a že může jít i o takovou osobní záležitost, kdy žádný konkrétní doklad nebude možné opatřit, odvolací orgán uvedl, že *„nelze-li překážku prokázat písemným dokladem, lze připustit, aby předložení písemného dokladu nahradilo čestné prohlášení státního zaměstnance“*. V této

souvislosti žalobce zdůrazňuje, že výzva služebního orgánu výslovně směřovala k předložení konkrétního dokladu, nikoli čestného prohlášení. Dle znění výzvy by tedy „správní řízení“ muselo být zastaveno i tehdy, pokud by místo konkrétního dokladu předložil toliko čestné prohlášení, protože to služební orgán nepožadoval. Písemný doklad a čestné prohlášení nelze zaměňovat.

17. Žalobce dodává, že odvolací orgán nevypořádal ani jeho námitku, že může jít i o záležitost natolik osobního rázu, že nebude možné po státním zaměstnanci spravedlivě požadovat, aby svou soukromou sféru v tomto směru služebnímu orgánu zpřístupňoval. Žalobce nesouhlasí s odvolacím orgánem, že státní zaměstnanec musí vždy služebnímu orgánu konkretizovat, o jakou záležitost jde, a teprve služební orgán posoudí, zda se jedná o zařizování osobních záležitostí ve smyslu nařízení vlády a zda je namístě státnímu zaměstnanci služební volno poskytnout, přitom podle odvolacího orgánu „rozhoduje v mezích správního uvážení“.
18. Dle žalobce je vyloučeno, aby služební orgán v této věci postupoval v rámci správního uvážení, neboť správní uvážení je postup správního orgánu, který musí být umožněn právní normou (typicky formulací „správní orgán může, smí, je oprávněn“ apod.), právní norma rovněž musí stanovit jeho rozsah. Nařízení vlády však služebnímu orgánu žádné takové oprávnění nedává (srov. jednoznačnou formulaci „poskytne se“ služební volno na 1 den v kalendářním roce k zařizení osobních záležitostí). Dle žalobce z obsahu bodu 4. přílohy jednoznačně vyplývá, že záměrem vlády bylo zavést pod písm. c) „sběrnou“ kategorii osobních překážek, které nelze předem vymezit. Pokud vymezení nebo stanovení kritérií neprovedla vláda, nemůže tak činit služební orgán. Klíčový význam v této věci by měl mít pouze *osobní charakter* zařizovaných záležitostí a při současném stavu právní úpravy by služebnímu orgánu měl místo konkretizace záležitostí postačit prostý odkaz na jejich soukromou povahu.
19. Nezákonnost postupu správních orgánů konečně spatřuje žalobce i ve skutečnosti, že usnesení ve „správním řízení“ o žádosti bylo vydáno až v den, na který o poskytnutí služebního volna žádal.
20. V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a dále uvedl, že námitky žalobce o nedostatečném odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nedůvodné. Žalovaný se zabýval všemi relevantními námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání. Žalobce v námitkách uvedených v žalobě reaguje jen na jednotlivé, z kontextu celého odůvodnění vytržené věty, současně některé části odůvodnění zcela opomíjí.
21. K námitkám žalobce, v nichž dovozuje nicotnost rozhodnutí, žalovaný uvádí, že důvody, pro které při rozhodování o předmětné žádosti žalobce je rozhodováno o právech a povinnostech jmenovitě určené osoby, konkrétního státního zaměstnance, vyplývají z odůvodnění rozhodnutí o odvolání (pozn. jde o část V. odůvodnění rozhodnutí o odvolání), kde žalovaný mimo jiné uvádí: „Podle § 199 odst. 1 zákoníku práce, na který odkazuje § 104 odst. 1 zákona o státní službě, platí, že nemůže-li zaměstnanec konat práci pro jiné důležité osobní překážky v práci, je zaměstnavatel povinen poskytnout mu nejméně ve stanoveném rozsahu pracovní volno a ve stanovených případech i náhradu mzdy nebo platu. To platí i u překážek ve státní službě dle nařízení vlády č. 135/2015 Sb. s tím, že v těchto případech se státnímu zaměstnanci vždy poskytuje placené služební volno. Státní zaměstnanec tak má nárok, uvědomí-li služební orgán o překážce a zároveň mu ji hodnověrně prokáže, na poskytnutí služebního volna a na poskytnutí platu.“ Z poslední věty vyplývá, že oním

individuálním právem státního zaměstnance, o němž je rozhodováno, je právo na poskytnutí služebního volna a právo na poskytnutí platu za dobu čerpání služebního volna. Je tedy rozhodováno o právu státního zaměstnance nevykonávat aktivně po určenou dobu službu, ale namísto toho čerpat služební volno, které je navíc plně hrazené.

22. Již v odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že předpokladem, aby mohl státní zaměstnanec své právo realizovat, musí učinit zákonem stanovené úkony, na jejichž základě služební orgán autoritativně zjišťuje, zda jsou naplněny podmínky dle § 199 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) pro poskytnutí služebního volna. Konkrétně, zda státní zaměstnanec nemůže konat práci, a to z důvodu existence jiné důležité osobní překážky v práci. Právě s ohledem na znění § 199 odst. 1 zákoníku práce musí služební orgán také zjišťovat, zda právní skutečnost, státním zaměstnancem označená jako jiná osobní překážka v práci - zařízení osobních záležitostí, je skutečně právní skutečností, která brání výkonu služby a je tedy překážkou v práci. Podstatným rysem překážky v práci je totiž skutečnost, že musí zasahovat do služební doby, čímž brání státnímu zaměstnanci konat službu ve služební době. Pokud by služební orgán zjistil, že se jedná o právní skutečnost, kterou lze vyřídit mimo služební dobu, pak by ji nešlo označit za překážku v práci a nebylo by ani možné poskytnout služební volno. Na základě všech výše uvedených zjištění pak služební orgán rozhoduje o poskytnutí služebního volna státnímu zaměstnanci, tedy rozhoduje o právu státního zaměstnance nevykonávat aktivně po určenou dobu službu, ale namísto toho čerpat plně hrazené služební volno.
23. Takové rozhodnutí bude mít minimálně deklaratorní charakter, neboť je služebním orgánem autoritativně zjišťováno a potvrzeno existující právo. Uvedené není v rozporu s žalobcem tvrzenou skutečností, že právo na poskytnutí služebního volna vzniká přímo z nařízení vlády. V této souvislosti žalovaný odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, 6 As 75/2015 – 17.
24. I když tedy nárok státního zaměstnance vzniká přímo ze zákona, neznamená to, že by o něm nemohlo být vydáno rozhodnutí v rámci správního řízení podle § 9 správního řádu.
25. Nad rámec argumentace v odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný poukazuje na úpravu služebního poměru příslušníků bezpečnostních sborů stanovenou v zákoně č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“). V tomto zákoně je problematika poskytování služebního volna při překážkách ve službě upravena obdobně, jako je tomu v zákoně o státní službě, resp. v zákoníku práce.
26. Právní úprava poskytování služebního volna pro jiné důležité osobní překážky v práci v zákoně o státní službě, resp. v zákoníku práce je obdobná právní úpravě udělování služebního volna při důležitých osobních překážkách ve službě podle zákona č. 361/2003 Sb., přičemž ze zákona č. 361/2003 Sb. vyplývá, že o udělování služebního volna při důležitých osobních překážkách ve službě by bylo rozhodováno v rámci řízení ve věcech služebního poměru (který je obdobou správního řízení), pokud by nebyla aplikace řízení ve věcech služebního poměru výslovně vyloučena § 171 písmeno j) zákona. V zákoně o státní službě zjevně chybí v § 159 odst. 2 ve výčtu věcí služby, na rozhodování o nichž se nevztahují ani ustanovení zákona o státní službě o řízení ve věcech služby, ani ustanovení správního řádu o správním řízení, právě poskytování služebního volna z důvodu překážek

ve státní službě, za které přísluší státnímu zaměstnanci plat (tedy obdobně, jako je tomu v § 171 písmeno j) zákona č. 361/2003 Sb.).

27. Žalovaný dále uvádí, že v rámci odvolacího řízení bylo úkolem odvolacího orgánu v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného usnesení a řízení, které vydání usnesení předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného usnesení přezkoumal žalovaný v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
28. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, na základě jakých ustanovení obecně závazných právních předpisů měl žalobce doplnit svoji žádost o doklad, ze kterého bude patrný důvod čerpání volna (viz odkaz na § 206 odst. 2 zákoníku práce v odůvodnění) a o sdělení, že se jedná o takovou překážku ve službě, která nemůže být vykonána mimo služební dobu (viz odkaz na § 199 odst. 1 zákoníku práce). Tím, že žalobce svou žádost o výše uvedené skutečnosti nedoplnil, zatížil svou žádost takovými podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení. Pokud služební orgán nemohl na základě žádosti autoritativně zjistit, zda se skutečně jedná o překážku v práci, nezbývalo, než v souladu se správním řádem vydat usnesení o zastavení řízení.
29. V daném případě k vyslovení závěru, že služební orgán postupoval v souladu s právními předpisy, když vydal usnesení o zastavení řízení, tedy postačovalo, že žalobce svou žádost nedoplnil alespoň o výše uvedené skutečnosti.
30. Není pravdivé tvrzení žalobce, že žalovaný nijak neodůvodnil, na základě jakého ustanovení právních předpisů měl žalobce doplnit svou žádost o sdělení, že se jedná o takovou překážku ve službě, která nemůže být vykonána mimo služební dobu a rovněž není pravdivé, že žalovaný tento požadavek odůvodňoval jen citací z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 135/2015 Sb. Uvedený požadavek služebního orgánu se opírá o ust. § 199 odst. 1 zákoníku práce v odůvodnění rozhodnutí citovaném. S ohledem na jeho znění musí služební orgán zjišťovat, zda právní skutečnost, státním zaměstnancem označená jako jiná osobní překážka v práci - zařízení osobních záležitostí, je skutečně právní skutečností, která brání výkonu služby a je tedy překážkou v práci. Pokud by služební orgán zjistil, že se jedná o právní skutečnost, kterou lze vyřídit mimo služební dobu, pak by ji logicky nešlo označit za překážku v práci a nebylo by ani možné poskytnout služební volno. Proto, jak je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, služební orgán také posuzuje a zjišťuje, že se jedná o osobní záležitost, kterou státní zaměstnanec nemůže vyřídit ve svém volném čase.
31. Žalobcem vznášená otázka, zda je či není „doklad“ listinou zcela odlišné povahy od „čestného prohlášení“ není v předmětném případě vůbec relevantní. Žalobce na výzvu k odstranění nedostatků žádosti ze dne 7. 12. 2015, č. j.: KÚ-12738/2015-100-1001-2 vůbec nereagoval. Bylo by pouhou spekulací ze strany žalovaného, zabýval-li by se tím, zda by služební orgán řízení usnesením zastavil i v případě, kdyby žalobce na výzvu k odstranění nedostatků žádosti ze dne 7. 12. 2015, č. j.: KÚ-12738/2015-100-1001-2 reagoval doplněním čestného prohlášení.
32. K odvolací námitce, že může jít o záležitost natolik osobního rázu, že nebude možné po státním zaměstnanci spravedlivě požadovat, aby svou soukromou sféru v tomto směru služebnímu orgánu zpřístupňoval, žalovaný uvádí, že v tomto případě se nejedná o námitku, která by byla pro žalovaného relevantní z hlediska posouzení, zda bylo usnesení č. j.: KÚ-12738/2015-100-1001-3 vydáno v souladu s právními předpisy. I když se bude jednat o takto specifickou osobní záležitost, nic to nemění na povinnosti státního

zaměstnance postupovat podle § 206 odst. 2 zákoníku práce. Lze však připustit, aby předložení písemného dokladu nahradilo čestné prohlášení státního zaměstnance. Tuto možnost žalovaný obecně uvádí v odůvodnění svého rozhodnutí.

33. V podané replice žalobce uvádí, že právní úpravu překážek ve službě je třeba vnímat jako celek. Z tohoto plyne, že překážkou ve službě může být i taková záležitost, kterou lze vyřídit mimo služební dobu. Jako příklad udává uzavření registrovaného partnerství (překážka podle bodu 3. nařízení vlády č. 135/2015 Sb.), jež lze uzavřít i mimo dobu služby, avšak lze za tímto účelem oprávněně čerpat služební volno. Žalobce tak nevidí důvod, proč by se na překážku podle bodu 4. písm. c) měla vztahovat jiná pravidla.
34. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
35. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
36. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
37. S ohledem na charakter žalobních námitek zdejší soud předesílá, že je posuzoval na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. V první řadě se soud zabýval námitkou nicotnosti prvostupňového i napadeného rozhodnutí, neboť pokud by tato vada byla důvodná, již tato okolnost samotná by bez dalšího musela vést k vyslovení nicotnosti nebo ke zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by bylo možné se zabývat ostatními žalobními námitkami.
39. Teorie považuje za nicotný ten správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141).
40. K pojmu nicotnosti se opakovaně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 Afs 6/2005 - 65 (dostupný na www.nssoud.cz), kde uvedl, že „*k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu (nikoliv však pouhý nedostatek funkční příslušnosti), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné*

nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu).“

41. Právě popsané vady vyvolávající nicotnost správního aktu zdejší soud v případě žalobou napadeného rozhodnutí neshledal. Žalobce se žádné z uvedených vad ani nedovolává.
42. Nicotnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce ve skutečnosti, že odvolací orgán porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění rozhodnutí se řádně nevypořádal s jeho námitkami a „potvrdil“ nicotné usnesení služebního orgánu. V této souvislosti žalobce tvrdí, že služební orgán rozhodoval ve správním řízení, čímž porušil žalobcovo veřejné subjektivní právo, aby věc byla vyřízena po procesní stránce adekvátním způsobem. Soud je toho názoru, že k této tvrzené procesní vadě v dané věci nedošlo (viz dále).
43. Dále se soud zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce dovozoval ze skutečnosti, že odvolací orgán porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění rozhodnutí se řádně nevypořádal s jeho námitkami.
44. V žalobě zopakoval žalobce důvody obsažené v odvolání, pro něž nesouhlasí s žalovaným, který v daném řízení postupoval dle správního řádu.
45. Nastolenou otázku shledává soud stěžejní a současně konstatuje, že odvolací orgán se námitkou tohoto obsahu pečlivě zabýval a to na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí, kde mimo uvedl svou úvahu „*V reakci na argumentaci účastníka řízení uvedenou v odvolání nadřízený správní orgán uvádí, že ustanovení § 159 odst. 1 správního řádu sice vyvolává dojem, že se jedná o taxativní výčet všech věcí služby, o nichž má být vydáno rozhodnutí ve správním řízení, ve skutečnosti tomu tak není. Správní řízení totiž bude s ohledem na výše uvedené nutně vedeno i v dalších věcech služby v tomto ustanovení neuvedených, pokud u nich bude splněna podmínka, že se v souladu s § 9 správního řádu jedná o věci služby, v nichž je rozhodováno o právech anebo povinnostech jmenovitě určené osoby a současně zákon o státní službě v § 159 odst. 2 v souladu s § 1 odst. 2 správního řádu výslovně nevyloučí aplikovatelnost ustanovení správního řádu o správním řízení.*“ a dále v posledním odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí odvolací orgán navázal, když uvedl, že „*V § 104 odst. 1 odkazuje zákon o státní službě na společné ustanovení o překážkách v práci na straně zaměstnance uvedené v § 206 zákoníku práce. Druhý odstavec § 206 zákoníku práce stanoví, že překážku v práci je zaměstnanec povinen prokázat zaměstnavateli a že ke splnění této povinnosti jsou právnické a fyzické osoby povinny poskytnout zaměstnanci potřebnou součinnost. V souladu s § 206 zákoníku práce je státní zaměstnanec povinen překážku ve státní službě služebnímu orgánu prokázat písemnými doklady (kopiemi listin, nepožaduje-li služební orgán originál či úředně ověřenou kopii listiny), ze kterých bude jím tvrzená překážka ve službě zřejmá. Tento postup je vyžadován proto, že se jedná o placené služební volno a že služební orgány musí mít možnost mimo jiné posoudit, zda jde skutečně o překážku ve službě, tj. právní skutečnost, v jejímž důsledku právní předpisy připouští úlevu z výkonu státní služby. Služební orgán tedy posuzuje, zda jde o překážku ve službě a zda tak státnímu zaměstnanci vzniká právo na poskytnutí překážky. Přitom služební orgán rozhoduje v mezích správního uvážení. Takové rozhodování tedy naplňuje definici rozhodnutí (správního aktu) stanovenou v § 9 správního řádu.*“

46. Podle ust. § 1 odst. 2 správního řádu *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup.*
47. Dle ust. § 9 správního řádu je správní řízení *postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá.*
48. Podle ust. § 159 odst. 2 služebního zákona ve znění účinném do 31. 5. 2017 (tedy i v době vydání rozhodnutí) se *ustanovení o řízení ve věcech služby ani ustanovení správního řádu o správním řízení nevztahují na rozhodování o (g) povolení neplaceného služebního volna.*
49. Podle ust. § 160 služebního zákona *nestanoví-li zákon jinak, v řízení ve věcech služby se postupuje podle správního řádu.*
50. Soud dospěl k dílčímu závěru, že správní orgány správně aplikovaly ustanovení vyplývající ze správního řádu, shoduje se s výše uvedeným odůvodněním, na které pro stručnost odkazuje a dále dodává, že v daném případě byl služební orgán povinen rozhodnout o žalobcem uplatněném právu na poskytnutí služebního volna, které v daném případě zahrnuje i právo na poskytnutí platu za tuto dobu čerpání služebního volna. Konkrétně byl služební orgán na základě žádosti žalobce podané dne 3. 12. 2015 povinen rozhodnout o jeho právu nevykonávat aktivně službu v den označený v žádosti tj. 17. 12. 2015, ale místo toho čerpat hrazené služební volno. I když je správní orgán vázán právním předpisem, konkrétně nařízením vlády č. 135/2015 Sb., jež garantuje státnímu zaměstnanci jeden den služebního volna v kalendářním roce, je to právě služební orgán, který na základě žádosti, jejích příloh a v souladu s právní úpravou rozhodne, zda konkrétnímu zaměstnanci vzniká nárok na udělení služebního volna na určitý den.
51. O podané žádosti rozhodoval služební orgán ve správním řízení, jak jej definuje výše zmíněné ustanovení správního řádu, neboť dané řízení směřuje k vydání rozhodnutí, a to rozhodnutí deklaratornímu, kdy je služebním orgánem autoritativně zjišťován a potvrzen existující nárok, resp. právo zaměstnance na služební volno. Jak již konstatoval i žalovaný, uvedený závěr není v rozporu s žalobcem tvrzenou skutečností, že právo na poskytnutí služebního volna vzniká přímo z nařízení vlády, neboť nárok na služební volno dle tohoto nařízení nevzniká bez dalšího. Soud při posouzení dané otázky vycházel i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, 6 As 75/2015 - 17, který se týká doplatku za přesčas, v němž je konstatováno: „Z uvedeného je zřejmé, že primárně má být příslušníkovi za službu přesčas poskytnuto náhradní volno. Pokud mu toto není poskytnuto v době 3 kalendářních měsíců poté, kdy službu přesčas vykonal nebo v jinak dohodnuté době, vzniká mu nárok na doplatek za službu konanou přesčas (na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku). Z citovaného ustanovení však také vyplývá, že doplatek za službu přesčas vzniká přímo ze zákona a rozhodnutí služebního funkcionáře o tomto doplatku je tedy deklaratorním rozhodnutím, jímž se pouze stvrzuje (osvědčuje) nárok příslušníka.“ Závěry vyplývající z tohoto rozhodnutí lze aplikovat i na rozhodování o služebním volnu.
52. Soud nepochybně, že nárok na služební volno je garantován státnímu zaměstnanci přímo nařízením č. 135/2015 Sb. Na základě této skutečnosti však nelze usuzovat, že nárok vzniká bez dalšího, nýbrž je třeba nejprve o uplatnění nároku požádat (je-li překážka předem známa), popř. o ní uvědomit bez zbytečného průtahu. Zaměstnavatel má právo posoudit, o jakou překážku se jedná, zda záležitost nelze vyřídit mimo výkon služby a na

základě závěrů učiněných o těchto skutečnostech rozhodnout, zda zaměstnanci služební volno udělí či nikoliv. Z toho lze dovodit, že zaměstnavatel rozhoduje o právech a povinnostech státního zaměstnance, a sice o právu čerpat v daný den služební volno. Posuzování, o jakou překážku se jedná, a zda nastala nějaká právní skutečnost, samo o sobě neznamená, že nebylo rozhodováno o právech a povinnostech státního zaměstnance, neboť zodpovězení těchto otázek je nezbytné pro učinění rozhodnutí, ať už ve prospěch či v neprospěch zaměstnance žádajícího o udělení volna. Kdyby zaměstnanci vznikalo právo na služební volno bez dalšího přímo z nařízení, bylo by bezpředmětné o dané volno žádat svého zaměstnavatele a stačilo by pouze prosté oznámení o čerpání služebního volna. Z jednání žalobce však jasně vyplývá, že o udělení volna požádal a musel si být tedy vědom, že právo na služební volno mu nevzniká bez dalšího přímo z nařízení vlády.

53. S ohledem na výše zmíněnou právní úpravu je soud nucen konstatovat, že v případě povolení služebního volna dle nařízení vlády č. 135/2015 Sb. se jedná o volno, za které náleží zaměstnanci plat. Poskytování tohoto typu volna není vyjmenováno v § 159 odst. 2 služebního zákona, a nelze tedy na něj aplikovat uvozovací větu tohoto ustanovení služebního zákona, která v řízení vylučuje užití ustanovení o řízení ve věcech služby i ustanovení správního řádu. Na rozhodování o poskytování služebního volna z důvodu dalších překážek ve státní službě, za které přísluší státnímu zaměstnanci plat dle nařízení vlády č. 135/2015 Sb. nelze aplikovat ani § 159 odst. 1 služebního zákona. Správní orgán tedy správně použil ustanovení o správním řízení na základě § 1 odst. 2 správního řádu a § 160 služebního zákona, a sice že ve věcech, kde nestanoví zákon jinak, se postupuje dle správního řádu.
54. Soud doplňuje, že žalobce v odvolání nenamítal, že se nejedná o rozhodnutí o právech a povinnostech, a to ať už konstitutivní nebo deklaratorní. Nelze tedy přisvědčit námitce, že odvolací orgán či služební orgán neuvedl, o jaké rozhodnutí se jedná, aby tímto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Odvolací orgán řádně přezkoumal a odůvodnil postup služebního orgánu, a to tak, že se jednalo o rozhodnutí o právech a povinnostech zaměstnance dle ustanovení § 9 správního řádu. K tomu je třeba dodat, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné prvostupňové i napadené rozhodnutí odvolacího orgánu posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
55. Z výše uvedených důvodů nemohl soud přisvědčit ani námitce žalobce, že jediné, v čem služební orgán může „rozhodnout“, je dle žalobce, zda překážka vůbec nastala.
56. Nezákonnost napadeného rozhodnutí dovozuje žalobce i z důvodu, že odvolací orgán se nevypořádal s odvolací námitkou, dle které není zřejmé, o kterou zákonnou, podzákonnou či služební normu služební orgán opírá požadavek na doplnění žádosti.
57. Ze správního spisu soud ověřil, že v daném případě dne 3. 12. 2015 žalobce jako státní zaměstnanec podal žádost o poskytnutí služebního volna s uvedením, že tak činí podle ustanovení § 1 nařízení vlády, bod 4 c) přílohy - zařízení osobních záležitostí, a to na den 17. 12. 2015, kterou adresoval řediteli Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu. Žádný konkrétní důvod žádost neobsahuje, naopak z ní vyplývá, že ji žadatel podává toliko s ohledem na ustanovení § 1 nařízení vlády, bod 4 c) přílohy.
58. Služební orgán v reakci na tuto žádost zaslal žalobci *výzvu ze dne 7. 12. 2015, č. j. KÚ-12738/2015-100-1001-2*, kterou vyzval podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, aby žádost doplnil o: 1) doklad, ze kterého bude patrný důvod čerpání volna, 2) sdělení, že se

jedná o takovou překážku v práci, která nemůže být vykonána mimo služební dobu, 3) uvedení, jakým způsobem a zda vůbec budou zajištěny činnosti vyplývající z náplně práce žadatele a 4) prohlášení o informovaném souhlasu přímého nadřízeného. K odstranění nedostatků žádosti poskytl služební orgán žalobci lhůtu 3 dnů od doručení výzvy s upozorněním, že v případě nedoplnění žádosti ve stanovené lhůtě bude řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

59. Poté přípisem ze dne 16. 12. 2015, doručeným téhož dne, sdělil žalobce služebnímu orgánu „k výzvě k odstranění nedostatků žádosti“, že byl nepřímo vyrozuměn o tom, že bylo zahájeno řízení o povolení čerpání služebního volna k zařízení osobních záležitostí a že proto žádá, aby bylo o jeho žádosti rozhodnuto.
60. Usnesením ze dne 17. 12. 2015, č. j. KÚ-12738/2015-100-1001-3, služební orgán řízení o žádosti, vedené pod č. j. KÚ-12738/2015-100-1001 podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že tak učinil z důvodu obsaženého v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož správní orgán řízení zastaví, pokud žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
61. Z výše popsaného sledu událostí vyplývá, že žalobce jako státní zaměstnanec podal žádost o poskytnutí služebního volna, aniž by v ní označil jakýkoliv konkrétní důvod, toliko poukázal na ust. § 1 nařízení vlády, bod 4 c) přílohy - zařízení osobních záležitostí, včetně uvedení dne, na který žádá volno poskytnout. Zjevně neměl v úmyslu takový důvod služebnímu orgánu sdělit, neboť na výzvu ze dne 7. 12. 2015, č. j. KÚ-12738/2015-100-1001-2, kterou byl vyzván k doplnění žádosti (mimo jiné i o doklad, ze kterého bude patrný důvod čerpání volna či o sdělení, že se jedná o takovou překážku v práci, která nemůže být vykonána mimo služební dobu) sdělil služebnímu orgánu toliko, že byl nepřímo vyrozuměn o zahájení řízení o povolení čerpání služebního volna k zařízení osobních záležitostí a že žádá, aby bylo o jeho žádosti rozhodnuto; resp. žádný konkrétní důvod podané žádosti služebnímu orgánu přes výzvu řádně doručenou nesdělil.
62. V důsledku popsaného žalobcova jednání, služební orgán, který měl o jeho žádosti rozhodnout, neznal v okamžiku rozhodování dostatečně konkrétní důvod, o němž byl povinen rozhodnout v souladu s žádostí žadatele, tedy v souladu s ust. § 1 nařízení vlády, bod 4 c) přílohy. Žalobce se v interpretaci tohoto ustanovení mylí, pokud tvrdí, že k poskytnutí volna v daném případě postačí pouhý odkaz na dané ustanovení, aniž by je blíže konkretizoval.
63. Podle § 104 zákona o státní službě *se překážky ve službě na straně státního zaměstnance pro důležité osobní překážky, překážky ve službě na straně státního zaměstnance z důvodu obecného zájmu a společná ustanovení o překážkách ve službě na straně státního zaměstnance řídí § 191, 199 až 204 a 206 zákoníku práce a nařízením vlády, kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci.*
64. Podle § 206 odst. 1 zákoníku práce *je-li překážka v práci zaměstnanci předem známa, musí včas požádat zaměstnavatele o poskytnutí pracovního volna. Jinak je zaměstnanec povinen uvědomit zaměstnavatele o překážce a o předpokládané době jejího trvání bez zbytečného průtahů.*
65. Podle § 206 odst. 2 zákoníku práce *překážku v práci je zaměstnanec povinen prokázat zaměstnavateli. Ke splnění povinnosti podle věty první jsou právnické a fyzické osoby povinny poskytnout zaměstnanci potřebnou součinnost.*

66. Překážky ve státní službě na straně státního zaměstnance jsou upraveny v § 104 zákona o státní službě. Pokud jde o úpravu překážek na straně státního zaměstnance pro důležité osobní překážky, překážek z důvodu obecného zájmu a o společná ustanovení o překážkách ve státní službě na straně státního zaměstnance, odkazuje zákon o státní službě na úpravu v zákoníku práce (konkrétně na § 191, 199 až 204 a 206 a na související prováděcí právní úpravu v nařízení vlády č. 590/2006 Sb., kterým se stanoví okruh a rozsah jiných důležitých osobních překážek v práci). Vedle toho však zákon o státní službě zmocnil vládu, aby svým nařízením stanovila další překážky ve státní službě, za které přísluší státnímu zaměstnanci plat. Na základě tohoto zmocnění v § 104 odst. 3 zákona o státní službě bylo vydáno nařízení vlády č. 135/2015 Sb. Jeho příloha stanoví okruh a rozsah dalších překážek ve státní službě, za které přísluší státnímu zaměstnanci plat.
67. Podle § 199 odst. 1 zákoníku práce, na který odkazuje § 104 odst. 1 zákona o státní službě, platí, že nemůže-li zaměstnanec konat práci pro jiné důležité osobní překážky v práci, je zaměstnavatel povinen poskytnout mu nejméně ve stanoveném rozsahu pracovní volno a ve stanovených případech i náhradu mzdy nebo platu. Uvedené platí i u překážek ve státní službě dle nařízení vlády č. 135/2015 Sb. s tím, že v těchto případech se státnímu zaměstnanci vždy poskytuje placené služební volno. Státní zaměstnanec tak má nárok, uvědomí-li služební orgán o překážce a zároveň mu ji hodnověrně prokáže, na poskytnutí služebního volna a na poskytnutí platu. S ohledem na znění tohoto ustanovení musí služební orgán zjišťovat, zda právní skutečnost, státním zaměstnancem označená jako jiná osobní překážka v práci - zařízení osobních záležitostí, je skutečně právní skutečností, která brání výkonu služby a je tedy překážkou v práci. Atributem překážky v práci je skutečnost, že zasahuje do služební doby, tedy brání státnímu zaměstnanci konat službu ve služební době.
68. Osobní záležitosti, které lze vyřídit mimo služební dobu aktivního výkonu služby, tedy nejsou vůbec relevantní, protože logicky nemají charakter překážky ve službě. Ve vyřizování takových záležitostí není státní zaměstnanec nijak omezen a nepotřebuje na ně čerpat služební volno.
69. K možnosti poskytnout 1 den placeného služebního volna v kalendářním roce k zařízení osobních záležitostí podle bodu 4 písm. c) přílohy nařízení vlády č. 135/2015 Sb. se uvádí v odůvodnění nařízení vlády: „*Navrhovaná překážka ve službě v rozsahu 1 dne bude pokrývat ty případy, kdy státní zaměstnanec bude požadovat, aby mu bylo poskytnuto služební volno z důvodu, který se týká přímo jeho osoby. Může se jednat zejména o zařízení důležitých osobních, rodinných nebo majetkových záležitostí, které nelze vyřídit mimo dobu aktivního výkonu služby.*“ Z uvedeného výčtu vyplývá, že tyto záležitosti nelze vymezit taxativním způsobem, obvykle půjde o takové záležitosti, kvůli kterým by státní zaměstnanec musel čerpat dovolenou či neplacené služební volno.
70. Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).
71. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

72. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k dalšímu dílčímu závěru, a sice že žalobce měl v souladu s ust. § 206 zákoníku práce povinnost sdělit zaměstnavateli, o jakou překážku se jedná, aby služební orgán mohl posoudit, že se jedná o záležitost, kterou nelze vyřídit mimo výkon služby, a uvedený důvod podpořit, doložit písemným dokladem či prohlášením o této skutečnosti. Správní orgán tedy nepochybil, když žalobce vyzval k doplnění žádosti, neboť dle zákona vyžadoval tyto údaje nikoli ze své libovůle, nýbrž proto, aby mohl o žádosti adekvátně rozhodnout.
73. Protože žalobce přes výzvu služebnímu orgánu svoji žádost vůbec nedoplnil, naopak z přípisu žalobce ze dne 16. 12. 2015 vyplývá toliko, že trvá na tom, aby bylo o jeho žádosti rozhodnuto, aniž by uvedl jakýkoliv konkrétní důvod, správně služební orgán přistoupil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu k zastavení řízení, když absence uvedení konkrétního důvodu (viz výše) byla podstatnou vadou žádosti, která bránila služebnímu orgánu v pokračování v řízení, resp. ve vydání rozhodnutí o podané žádosti.
74. Soud se rovněž zabýval konkrétními požadavky na doplnění žádosti o udělení služební volna.
75. K požadavku na doplnění žádosti o doklad, ze kterého bude patrný důvod čerpání volna, se soud již vyjádřil výše, když uvedl, že překážky je třeba doložit písemným dokladem, ze kterého bude zřejmá tvrzená překážka, včetně její neodkladnosti. Uvedený požadavek vychází z ust. § 206 odst. 2 zákoníku práce.
76. K požadavku na sdělení, že se jedná o překážku v práci, která nemůže být vykonána mimo služební dobu, soud odkazuje na ust. § 77 odst. 1 písm. o) zákona o státní službě, dle kterého *je státní zaměstnanec povinen plně využívat služební dobu k výkonu služby*. S ohledem na toto ustanovení se jeví logickým po státním zaměstnanci tuto informaci požadovat.
77. K uvedení, jakým způsobem a zda vůbec budou zajištěny činnosti vyplývající ze zaměstnancovy náplně práce, se soud ztotožňuje se žalobcem, že náhradu nebo jiné zabezpečení výkonu dané činnosti má zaměstnavatel zajistit sám. Tato část výzvy však mohla mít pouhý informativní charakter, tedy aby zaměstnanec uvedl, zda je za něho je určena náhrada či zda je jeho agenda pro daný den zajištěna, či nikoliv, aby zaměstnavatel poté mohl adekvátně řešit tuto potřebu podle aktuálních potřeb.
78. Dle soudu i požadavek na prohlášení o informovaném souhlasu přímého nadřízeného je zcela racionální, neboť je žádoucí, aby přímý nadřízený měl přehled o složení zaměstnanců na daném pracovišti a také o tom, jak je o kterou agendu postaráno. Informovaný souhlas nelze zaměňovat se svolením nadřízeného a nelze jej tak považovat za případné „právo veta“ nadřízeného pracovníka.
79. Ohledně námítky žalobce, že se odvolací orgán nevypořádal ani s tvrzením, že může jít o záležitost natolik osobního rázu, že nebude možné po státním zaměstnanci spravedlivě požadovat, aby svou soukromou sféru v tomto směru služebnímu orgánu zpřístupňoval, soud uvádí, že se nejedná o námitku, která by byla pro odvolací orgán relevantní z hlediska posouzení, zda bylo usnesení č. j.: KÚ-12738/2015-100-1001-3 vydáno v souladu s právními předpisy. I když se může v konkrétním případě jednat i o takto specifickou osobní záležitost, nic to nemění na povinnosti státního zaměstnance postupovat podle § 206 odst. 2 zákoníku práce nebo svou záležitost řešit jinak, např. čerpáním dovolené.

80. I když je třeba připustit, že odvolací orgán se nevypořádal v úplnosti s odvolací námitkou, dle které není zřejmé, o kterou zákonnou, podzákonnou či služební normu služební orgán opírá jednotlivé (čtyři) požadavky na doplnění žádosti, soud nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že by se jednalo o přepjatý formalismus.
81. Souhrnně k těmto požadavkům soud konstatuje, že ačkoliv všechny nevyplývají konkrétně ze zákonného ustanovení či podzákonného předpisu, mají základ ve služebním zákoně a zákoníku práce, konkrétně ve výše zmiňovaných ustanoveních týkajících se výkonu služby, služebního volna a překážek ve službě na straně státního zaměstnance, jakož i v ustanoveních zákoníku práce, na něž § 104 služebního zákona odkazuje. Nejednalo se tak o libovůli zaměstnavatele při stanovení těchto požadavků. Nutno rovněž poznamenat, že uvedení těchto informací by nemohlo vést k zastavení řízení o žádosti, ale k jejímu případnému vyhovění či zamítnutí.
82. Závěrem se soud vypořádal i s námitkou nezákonnosti rozhodnutí z hlediska procesního, a sice že bylo rozhodnuto až v den, na který zaměstnanec žádal služební volno a nemohl tak účinně využít práva na odvolání, neboť se jím odvolací orgán zabýval až v době, kdy výsledek správního řízení zcela ztratil smysl.
83. Tato skutečnost by byla relevantní v případě, že by správní orgán rozhodl o zamítnutí žalobcovy žádosti. V daném případě, pokud žalobci vznikla nějaká újma, bylo tak způsobeno žalobcovou nečinností spočívající v neuvedení požadovaných informací a nedoplnění žádosti. Podaná žádost bez požadovaných příloh však dostatečně neprokazuje, že překážka na straně zaměstnance vznikla. Žalovaný ani nemohl žádost zamítnout, neboť k tomu neměl žádné údaje, na jejichž základě by mohl rozhodnout. Řízení tak z tohoto důvodu zastavil.
84. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
85. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. ledna 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.